

I

(Jogalkotási aktusok)

RENDELETEK

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS (EU) 2015/751 RENDELETE

(2015. április 29.)

a kártyaalapú fizetési műveletek bankközi jutalékairól

(EGT-vonatkozású szöveg)

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 114. cikke (1) bekezdésére,

tekintettel az Európai Bizottság javaslatára,

a jogalkotási aktus tervezete nemzeti parlamenteknek való megküldését követően,

tekintettel az Európai Központi Bank véleményére ⁽¹⁾,

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ⁽²⁾,

rendes jogalkotási eljárás keretében ⁽³⁾,

mivel:

- (1) A belső piac széttagoltsága hátrányos hatással van az Unión belüli versenyképességre, növekedésre és munkahelyteremtésre. A belső piac megfelelő működéséhez szükség van az elektronikus fizetések egy olyan integrált piacának a megfelelő működése és kiteljesítése előtt álló, közvetlen és közvetett akadályok felszámolására, amely nem tesz különbséget a belföldi és a határon átnyúló fizetések között.
- (2) A 2007/64/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ⁽⁴⁾ megteremtette a jogi alapot a fizetéseknek az Unió egészére kiterjedő belső piaca létrehozásához, mivel lényegesen megkönnyítette a pénzforgalmi szolgáltatók tevékenységét azáltal, hogy egységes szabályokat alakított ki a pénzforgalmi szolgáltatások nyújtására vonatkozóan.
- (3) A 924/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet ⁽⁵⁾ megállapította azt az elvet, amely szerint a határon átnyúló, euróban teljesített fizetésekért – többek között az e rendelet hatálya alá tartozó kártyaalapú fizetési műveletekért – a felhasználók által fizetett díjnak meg kell egyeznie a tagállamon belüli ilyen fizetésekért felszámított díjakkal.
- (4) A 260/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet ⁽⁶⁾ megállapította a belső piaci euroátutalások és -beszedések működésének szabályait, azonban a kártyaalapú fizetési műveleteket kizárta a hatálya alól.

⁽¹⁾ HL C 193., 2014.6.24., 2. o.

⁽²⁾ HL C 170., 2014.6.5., 78. o.

⁽³⁾ Az Európai Parlament 2015. március 10-i álláspontra (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé) és a Tanács 2015. április 20-i határozata.

⁽⁴⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2007/64/EK irányelve (2007. november 13.) a belső piaci pénzforgalmi szolgáltatásokról és a 97/7/EK, a 2002/65/EK, a 2005/60/EK és a 2006/48/EK irányelv módosításáról és a 97/5/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 319., 2007.12.5., 1. o.).

⁽⁵⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 924/2009/EK rendelete (2009. szeptember 16.) a Közösségben történő határokon átnyúló fizetésekről és a 2560/2001/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről (HL L 266., 2009.10.9., 11. o.).

⁽⁶⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 260/2012/EU rendelete (2012. március 14.) az euroátutalások és -beszedések technikai és üzleti követelményeinek megállapításáról és a 924/2009/EK rendelet módosításáról (HL L 94., 2012.3.30., 22. o.).

- (5) A 2011/83/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽¹⁾ célja a fogyasztók és a kereskedők által kötött szerződések bizonyos szabályainak harmonizálása, ideértve az egyes fizetési módok használata után fizetendő díjakra vonatkozó szabályokat is, amelyek alapján a tagállamok megtiltják a kereskedők számára, hogy egy adott fizetési mód használata után olyan díjakat számítsanak fel a fogyasztóknak, amelyek meghaladják az adott fizetési mód használatáért a kereskedő által viselt költséget.
- (6) A biztonságos, hatékony, versenyképes és innovatív elektronikus fizetés központi szerepet játszik annak biztosításában, hogy a fogyasztók, a kereskedők és a vállalkozások a belső piac valamennyi előnyét élvezhessék, különösen mivel egyre nagyobb teret hódít az elektronikus kereskedelem.
- (7) Egyes tagállamokban már sor került olyan jogszabályoknak az elfogadására, vagy előkészítés alatt állnak olyan jogszabályok, amelyek közvetlenül vagy közvetetten a bankközi jutalékokat hivatottak szabályozni, és ezek különböző szempontokra is kitérnek, ideértve a bankközi jutalékokra különböző szinteken megállapított maximumokat, a kereskedői jutalékokat, a minden kártya elfogadását előíró szabályokat, valamint a fizetésismódválasztást befolyásoló intézkedéseket is. Egyes tagállamokban a jelenlegi közigazgatási határozatok jelentősen eltérnek egymástól. A bankközi jutalékok mértékének fokozottabb következetessége érdekében nemzeti szinten további szabályozási intézkedések bevezetése várható ezen jutalékok mértékének vagy az ezen jutalékok közötti eltéréseknek a kezelésére. Ezek a nemzeti intézkedések valószínűleg jelentősen korlátoznák a kártyaalapú fizetések, valamint a kártyán alapuló internetes és mobiltelefonos fizetések belső piacának kiterjesztését, ezért akadályoznák a szolgáltatásnyújtás szabadságát.
- (8) A fizetési kártyák a lakossági vásárlások alkalmával leggyakrabban használt elektronikus készpénz-helyettesítő fizetési eszközök. Ugyanakkor az Unió fizetési kártya-piacának integrációja távolról sem fejeződött be, mivel számos fizetési megoldás esetében a fejlődésnél a nemzeti határok korlátot jelentenek, és az új, az Unió egészében működni kívánó gazdasági szereplők gátolva vannak a piacra lépésben. Fel kell számolni a kártyapiac – beleértve a kártyaalapú fizetések, valamint a kártyán alapuló internetes és mobiltelefonos fizetések – hatékony működése előtti akadályokat.
- (9) A belső piac hatékony működésének lehetővé tétele érdekében támogatni kell és meg kell könnyíteni az elektronikus fizetést, hogy a kereskedők és a fogyasztók megfelelően élhessenek annak előnyeivel. A kártyák és más elektronikus fizetési módok sokoldalúbban használhatók, például online fizetésekhez, a belső piac és az elektronikus kereskedelem előnyeit élvezve; ráadásul az elektronikus fizetés biztonságos fizetési módot is jelenthet a kereskedők számára. Ezért a készpénzben történő fizetés helyett a kártyaalapú fizetési műveletek mind a kereskedők, mind a fogyasztók számára előnyösek lehetnek, amennyiben a fizetési kártya-rendszerek használatának díjait gazdaságilag hatékony szinten állapítják meg, és egyúttal elősegítik a tisztességes versenyt, az innovációt, valamint az új szereplők piacra lépését is.
- (10) Bankközi jutalékok alkalmazására általában a valamely fizetési kártya-rendszerhez tartozó kártyaelfogadó pénzforgalmi szolgáltatók és kártyakibocsátó pénzforgalmi szolgáltatók között kerül sor. A bankközi jutalékok az egyik fő tételt képezik azon díjak között, amelyeket az elfogadó pénzforgalmi szolgáltatók minden egyes kártyaalapú fizetési művelet után felszámítanak a kereskedőknek. A kereskedők pedig ezeket a kártyaköltségeket – egyéb költségeikhez hasonlóan – beépítik az áruk és szolgáltatások általános árába. A fizetési kártya-rendszerek közötti verseny – melynek célja, hogy a rendszerek működtetői meggyőzzék a pénzforgalmi szolgáltatókat arról, hogy kibocsássák a kártyáikat – magasabb, nem pedig alacsonyabb bankközi jutalékokat eredményez a piacon, ellentétben a versenynek a piacgazdaságban általában tapasztalható ármérséklő hatásával. A versenyjogi szabályoknak a bankközi jutalékokra való következetes alkalmazása mellett a jutalékok szabályozása javítaná a belső piac működését, továbbá hozzájárulna a fogyasztókat terhelő tranzakciós költségek csökkentéséhez.
- (11) A jelenleg létező sokféle bankközi jutalék és azok mértéke meggátolja, hogy alacsonyabb bankközi jutalékokat alkalmazzon, vagy bankközi jutalékokat egyáltalán nem alkalmazó üzleti modellre támaszkodó, új, az Unió egészében működni kívánó gazdasági szereplők jelenjenek meg, ez pedig csökkenti az esélyt a méret- és választékgazdaságosságra, valamint a hatékonyság ebből eredő javulására. Ez negatív hatással van a kereskedőkre és a fogyasztókra, továbbá gátolja az innovációt. Mivel az Unió egészében működni kívánó gazdasági szereplőknek a piacra lépéshez legalább az adott piacon elterjedt legmagasabb bankközi jutalékokat kellene felajánlaniuk a kibocsátó bankoknak, ez egyúttal a piac széttagoltságának fenntartását is eredményezi. A jelenleg létező, alacsonyabb bankközi jutalékokat alkalmazó vagy bankközi jutalékokat egyáltalán nem alkalmazó belföldi rendszereket is a piac elhagyására kényszerítheti a magasabb bankközi jutalék-bevételeket elérni kívánó bankok által gyakorolt nyomás. Ennek következtében a fogyasztók és a kereskedők szűkebb választékra, magasabb árakra és alacsonyabb minőségre számíthatnak a pénzforgalmi szolgáltatások terén, miközben az egész Unióra kiterjedő pénzforgalmi megoldások is csak korlátozottan állnak rendelkezésükre. Ráadásul a kereskedők nem tudják kiküszöbölni a jutalékkülönbségeket azáltal, hogy más tagállamok bankjai által kínált kártyaelfogadási szolgáltatásokat vesznek igénybe. A területi engedélyezési politikájuk alapján a fizetési kártya-rendszerek által alkalmazott

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2011/83/EU irányelve (2011. október 25.) a fogyasztók jogairól, a 93/13/EGK tanácsi irányelv és az 1999/44/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról, valamint a 85/577/EGK tanácsi irányelv és a 97/7/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 304., 2011.11.22., 64. o.).

konkrét szabályok minden egyes fizetési művelet után az értékesítés helyén (a kereskedő országában) érvényes bankközi jutalékok alkalmazását írják elő. Ez az előírás gátolja az elfogadókat abban, hogy sikeresen kínálják a szolgáltatásaikat a határokon túl. Emellett a kereskedőket is gátolhatja abban, hogy a fogyasztók javára csökkentsék pénzforgalmi költségeiket.

- (12) A meglévő jogszabályoknak a Bizottság, valamint a nemzeti versenyhatóságok általi alkalmazása nem tudta orvosolni ezt a helyzetet.
- (13) Ezért a belső piac eltérő jogszabályokból és közigazgatási határozatokból eredő széttagoltságát, valamint a verseny ebből származó jelentős torzulását elkerülendő, az Európai Unió működéséről szóló szerződés 114. cikkének megfelelően intézkedésekre van szükség a magas, illetve eltérő bankközi jutalékok problémájának kezelésére annak érdekében, hogy a pénzforgalmi szolgáltatók szolgáltatásaikat határon átnyúló alapon is nyújthassák, valamint hogy a fogyasztók és a kereskedők határon átnyúló szolgáltatásokat is igénybe vehessenek.
- (14) E rendelet alkalmazása nem érinti az uniós és a nemzeti versenyszabályok alkalmazását. E rendelet nem gátolhatja meg a tagállamokat abban, hogy nemzeti jogukban alacsonyabb maximumokat vagy azokkal azonos célú, illetve hatású intézkedéseket tartsanak fenn vagy vezessenek be.
- (15) A kártyaalapú fizetések, valamint a kártyán alapuló internetes és mobiltelefonos fizetések belső piacának zökkenőmentes, a fogyasztók és a kereskedők számára előnyös működésének megkönnyítése érdekében ez a rendelet egyaránt alkalmazandó a kártyaalapú fizetési műveletek határon átnyúló és belföldi kibocsátására, illetve elfogadására. Amennyiben a kereskedők választhatnak saját tagállamukon kívüli elfogadót (határon átnyúló elfogadás) – amit megkönnyít majd az, hogy az elfogadott ügyletekre vonatkozó belföldi, illetve határon átnyúló bankközi jutalékok maximális mértéke azonos szinten kerül meghatározásra, valamint hogy hatályba lép a területi engedélyezés tilalma –, biztosítani kell a szükséges jogi egyértelműséget, valamint meg kell előzni a különböző fizetési kártya-rendszerek közötti verseny torzulását.
- (16) A versenyjogi eljárások keretében tett egyoldalú kötelezettségvállalások eredményeként az Unióban számos határon átnyúló kártyaalapú fizetési művelet már a maximális bankközi jutalékok figyelembevételével megy végbe. Annak érdekében, hogy az elfogadási szolgáltatások piacán biztosítható legyen a tisztességes verseny, a határon átnyúló és a belföldi műveletekre vonatkozó rendelkezések alkalmazását egyidejűleg, e rendelet hatálybalépésétől számított ésszerű időn belül kell megkezdeni, figyelembe véve a fizetési kártya-rendszerek e rendeletből fakadóan szükséges átállításának nehézségét és összetettségét.
- (17) A piacon két fő típusú hitelkártya áll rendelkezésre. A „halasztott terhelésű betéti kártya” használatakor a kártyabirtokos számlájáról az ügyletek teljes összegét egy előre meghatározott konkrét időpontban, általában havonta egyszer vonják le, kamat felszámítása nélkül. A többi hitelkártya esetében a kártyabirtokos hitelkeretet vehet igénybe, és lehetősége van arra, hogy az esedékes összegek egy részét a meghatározott időpontnál később fizesse vissza, a kamattal, vagy egyéb felszámított költségekkel együtt.
- (18) Valamennyi betéti- és hitelkártya-alapú fizetési művelet tekintetében meg kell határozni a bankközi jutalék maximális mértékét.
- (19) A hatásvizsgálat szerint a betéti kártya-műveleteket érintő bankközi jutalékok tilalma előnyös lenne a kártyael-fogadás, a kártyahasználat és a belső piac fejlődése szempontjából, továbbá nagyobb előnyökkel járna a kereskedők és a fogyasztók számára, mint bármely magasabb szinten meghatározott jutalékmaximum. Ezenfelül elkerülhetővé válna az is, hogy a betéti kártya-műveletekre igen alacsony mértékű vagy zéró összegű bankközi jutalékokat alkalmazó nemzeti rendszerekben a magasabb jutalékmaximum kedvezőtlen hatásokkal járjon a határon átnyúló terjeszkedés vagy a jutalékok összegét a megállapított maximumra emelő új piaci szereplők megjelenése miatt. A betéti kártya-műveleteket érintő bankközi jutalékok tilalma megoldást jelent arra a veszélyre is, hogy a bankközi jutalék modelljét esetleg az új, innovatív pénzforgalmi szolgáltatásokra – például a mobilfizetési és az online fizetési rendszerekre – is bevezessék.
- (20) Az e rendeletben szereplő maximumok a közgazdasági irodalomban fellelhető, úgynevezett kereskedői közömbösségi teszten (turistateszt) alapulnak, amely azt a díjszintet állapítja meg, amelyet a kereskedő hajlandó lenne kifizetni, ha összehasonlíthatná annak költségét, amikor a vevő fizetési kártyát használ, azzal, ha nem kártyával (hanem készpénzzel) fizet (figyelembe véve az elfogadó bankoknak fizetendő szolgáltatási díjat, azaz a kereskedői díjat, valamint a bankközi jutalékot). Ez a hatékony készpénz-helyettesítő fizetési eszközök használatára ösztönöz, mivel azokat a kártyákat támogatja, amelyeknél a műveletek teljesítése előnyösebb feltételek mellett megy végbe, és egyúttal meggátolja az aránytalan mértékű kereskedői jutalékokat, amelyek alkalmazása rejtett költségeket róna a többi fogyasztóra. Túlzott mértékű kereskedői jutalékok a bankközi jutalékokra vonatkozó kollektív megállapodások nyomán is létrejöhetnek, mivel a kereskedők az üzleti lehetőségek elvesztése miatti félelemből nem szívesen utasítják el az egyébként költséges készpénz-helyettesítő fizetési eszközöket. A tapasztalatok alapján ezek a díjszintek arányosak, mivel nem veszélyeztetik a nemzetközi kártyarendszerek és pénzforgalmi szolgáltatók működését. Ezenkívül a kereskedők és a fogyasztók számára is előnyösek, és jogbiztonságot teremtenek.

- (21) Amint arra a hatásvizsgálat is rámutat, bizonyos tagállamokban ugyanakkor a bankközi jutalékok alakulása következtében a fogyasztók élvezhetik a hatékony betétikártya-piacok által kínált előnyöket, a kártyafelfogadás és a kártyahasználat tekintetében a kereskedői közömbösségi teszt (turistateszt) által meghatározott szintnél alacsonyabb bankközi jutalékok tekintetében. Ezért a tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy a belföldi betétikártya-műveletekre alacsonyabb bankközi jutalékokat állapítsanak meg.
- (22) Továbbá annak biztosítása érdekében, hogy a betéti kártyák díjainak meghatározása – a belföldi betétikártya-piacok szerkezetét figyelembe véve – gazdasági szempontból hatékony szinten történjen, fenn kell tartani azt a lehetőséget, hogy a bankközi jutalékok maximumát átalányösszegben fejezzék ki. Az átalányösszeg ösztönzőleg hathat a kártyaalapú fizetésekre kis értékű műveletek (kis összegű fizetések) esetében is. Lehetővé kell tenni az átalányösszeg és valamely százalékos arány kombinációjának alkalmazását is, amennyiben a bankközi jutalékok összege nem haladja meg az egyes fizeteskártya-rendszerekben végrehajtott belföldi műveletek éves összértékének egy meghatározott százalékát. Lehetővé kell tenni továbbá azt, hogy az egyes műveletekre alacsonyabb százalékos arányú bankközijutalék-maximumot határozzanak meg, továbbá azt is, hogy egy fix maximális összegben korlátozzák a jutaléknak az egyes műveletekre alkalmazandó százalékos arányból eredő összegét.
- (23) Ezenkívül, figyelembe véve, hogy e rendelet célja a bankközi jutalékok első alkalommal történő összehangolása egy olyan környezetben, ahol a meglévő betétikártya-rendszerek és bankközi jutalékok nagyon különbözőek, a fizetési kártyák belföldi piacait érintő rendelkezések tekintetében bizonyos fokú rugalmasságra van szükség. Ezért egy ésszerű átmeneti időszak során lehetővé kell tenni a tagállamok számára minden fizeteskártya-rendszeren belül a belföldi betétikártya-műveletekre egy olyan súlyozott átlagos bankközi jutalék alkalmazását, amely az egyes fizeteskártya-rendszereken belül nem haladja meg az összes belföldi betétikártya-művelet éves műveleti átlagértékének 0,2 %-át. Az adott fizeteskártya-rendszeren belüli éves műveleti átlagértékre számított bankközijutalék-maximum kapcsán elegendő, ha a pénzforgalmi szolgáltató olyan fizeteskártya-rendszerben (vagy pénzforgalmi szolgáltatók közötti egyéb típusú megállapodásban) vesz részt, amelynek keretében a belföldi betétikártya-műveletek összességére nézve az alkalmazott súlyozott átlagos bankközi jutalék legfeljebb 0,2 %. Ebben az esetben is alkalmazható átalányösszeg, százalékos arány vagy e kettő kombinációja, feltéve, hogy a súlyozott átlagra alkalmazandó maximumot nem haladják meg.
- (24) A belföldi betétikártya-műveletekre vonatkozó bankközijutalék-maximumok meghatározása céljából indokolt lehetővé tenni az e rendeletben foglalt előírások betartásának biztosítására jogosult illetékes nemzeti hatóságok számára, hogy adatokat gyűjtsenek az adott fizeteskártya-rendszeren belüli összes betétikártya-művelet, vagy az egy vagy több pénzforgalmi szolgáltatóhoz tartozó betétikártya-műveletek volumenére és értékére vonatkozóan. Ennek megfelelően a fizeteskártya-rendszereket és a pénzforgalmi szolgáltatókat kötelezni kell arra, hogy az illetékes nemzeti hatóságok által meghatározott tartalommal és az általuk szabott határidőn belül e nemzeti hatóságok rendelkezésére bocsássák a releváns adatokat. Az adatszolgáltatási kötelezettségnek nemcsak a fizeteskártya-rendszerekre kell kiterjednie, hanem a pénzforgalmi szolgáltatókra, köztük a kibocsátókra és az elfogadókra is annak biztosítása érdekében, hogy minden releváns információ a rendelkezésére álljon az illetékes hatóságoknak, amely utóbbiak számára ezzel együtt lehetővé kell tenni annak előírását, hogy az adatokat a fizeteskártya-rendszeren keresztül gyűjtsék össze. Fontos továbbá, hogy a tagállamok biztosítsák az alkalmazandó bankközijutalék-maximumokkal kapcsolatos releváns adatok megfelelő szintű közzétételét. Annak fényében, hogy a fizeteskártya-rendszerek általában nem prudenciális felügyelet alá tartozó pénzforgalmi szolgáltatók, az illetékes hatóságok előírhatják az e szervezetek által szolgáltatott adatok független könyvvizsgáló általi hitelesítését.
- (25) Belföldi szinten egyes készpénz-helyettesítő fizetési eszközök lehetővé teszik a fizető fél számára olyan kártyaalapú fizetési műveletek kezdeményezését, amelyeket a fizeteskártya-rendszer nem tud betéti- vagy hitelkártya-műveletként azonosítani. A kártyabirtokos döntéseiről a fizeteskártya-rendszer és az elfogadó nem szerez tudomást; következésképp, a fizeteskártya-rendszernek nem áll módjában a betéti- és hitelkártya-műveletekre – amelyek a fizetési műveletek számlára terhelésére megállapított időpont alapján különböztethetők meg egymástól – e rendelet által előírt különböző díjmaximumok alkalmazása. Tekintettel arra, hogy meg kell őrizni a meglévő üzleti modellek működőképességét, ugyanakkor el kell kerülni a jogszabályoknak való megfelelésből eredő indokolatlan vagy túlzott költségeket, figyelemmel továbbá a különböző fizeteskártya-kategóriák közötti egyenlő versenyfeltételek biztosításának fontosságára, indokolt az ilyen belföldi „többfunkciós kártyák”-kal végrehajtott fizetési műveletekre is az e rendeletnek a betétikártya-műveletekre vonatkozó szabályát alkalmazni. Az említett készpénz-helyettesítő fizetési eszközök átállítására azonban hosszabb időt kell biztosítani. Ezért, kivételesen, egy, e rendelet hatálybalépésétől számított 18 hónapos átmeneti időszak alatt, a tagállamok számára lehetővé kell tenni egy maximális részarány meghatározását azon többfunkciós kártyákkal végrehajtott belföldi fizetési műveletek tekintetében, amelyeket a hitelkártyákkal végzett műveletekkel egyenértékűnek minősítenek. Például a kereskedők vagy elfogadók esetében a hitelkártya-műveletekre vonatkozó díjmaximum lehetne alkalmazandó a műveletek összértékének a fentiek szerint meghatározott részére. Ez esetben a rendelkezések matematikai eredménye azonos lenne azzal, mintha a többfunkciós kártyákkal végrehajtott belföldi fizetési műveletekre egyetlen bankközijutalék-maximumot alkalmaznának.

- (26) E rendelet hatályának minden olyan műveletre ki kell terjednie, amelyben mind a fizető fél pénzforgalmi szolgáltatója, mind a kedvezményezett pénzforgalmi szolgáltatója az Unióban található.
- (27) Az európai digitális menetrendben meghatározott technológiasemlegesség elvének megfelelően ez a rendelet attól függetlenül alkalmazandó a kártyaalapú fizetési műveletekre, hogy a művelet milyen környezetben megy végbe, ideértve a kiskereskedelmi készpénz-helyettesítő fizetési eszközöket és szolgáltatásokat is, amelyek offline, online vagy mobil környezetben is végbemehetnek.
- (28) A kártyaalapú fizetési műveletek végrehajtására általában két fő üzleti modell, az úgynevezett háromszereplős fizetési kártya-rendszer (kártyabirtokos – elfogadó és kibocsátó rendszer – kereskedő) és a négy szereplős fizetési kártya-rendszer (kártyabirtokos – kibocsátó bank – elfogadó bank – kereskedő) keretében kerül sor. Számos négy szereplős fizetési kártya-rendszer alkalmaz explicit bankközi jutalékokat, amelyek jellemzően multilaterálisak. Az implicit bankközi jutalékok létezésének figyelembevétele, valamint az egyenlő versenyfeltételek kialakításának elősegítése érdekében azok a háromszereplős fizetési kártya-rendszerek, amelyek pénzforgalmi szolgáltatókat vesznek igénybe kibocsátóként vagy elfogadóként, négy szereplős fizetési kártya-rendszernek tekintendők, és az azokra vonatkozó szabályokat kell követniük; az átláthatósági és az üzleti szabályokkal kapcsolatos egyéb intézkedések pedig valamennyi szolgáltató tekintetében alkalmazandók. Figyelembe véve azonban az ilyen típusú háromszereplős rendszerek sajátosságait, célszerű lehetővé tenni egy átmeneti időszakot, amelynek során a tagállamok úgy dönthetnek, hogy nem alkalmazzák a bankközi jutalék-maximumra vonatkozó szabályokat, amennyiben e rendszerek piaci részesedése az érintett tagállamban igen alacsony.
- (29) A kibocsátási szolgáltatás alapját a készpénz-helyettesítő fizetési eszköz kibocsátója és a fizető fél közötti szerződéses viszony képezi, függetlenül attól, hogy a kibocsátó kezeli-e a fizető fél nevében annak pénzeszközait. A kibocsátó bocsátja a fizető fél rendelkezésére a fizetési kártyákat, engedélyezi az elfogadó terminálokra vagy azokkal egyenértékű egyéb eszközökön kezdeményezett műveleteket, és garantálhatja az elfogadó számára a fizetést az olyan műveletek viszonylatában, amelyek összhangban vannak az adott rendszer szabályaival. Ennek megfelelően a fizetési kártyák terjesztése vagy a műszaki (például adatfeldolgozási, illetve -tárolási) szolgáltatások nyújtása önmagában nem minősül kibocsátásnak.
- (30) Az elfogadási szolgáltatás műveletek sorából tevődik össze, a kártyaalapú fizetési művelet kezdeményezésétől kezdve a pénzeszközöknek a kedvezményezett pénzforgalmi számlájára történő átutalásáig. Az adott tagállamtól, valamint az alkalmazott üzleti modelltől függően eltérő módon megy végbe az elfogadási szolgáltatás. Következésképpen a bankközi jutalékot fizető pénzforgalmi szolgáltató nem mindig áll közvetlen szerződésben a kedvezményezettel. Az olyan közvetítőkre, amelyek a kedvezményezettekkel való közvetlen szerződéses kapcsolat nélkül nyújtják az elfogadási szolgáltatásokat egy részét, vonatkoznia kell ugyanakkor az elfogadók e rendelet szerinti fogalom meghatározásának. Az elfogadási szolgáltatás nyújtása független attól, hogy az elfogadó a kedvezményezett pénzeszközait kezeli-e. A műszaki szolgáltatások – például önmagában az adatok feldolgozása vagy tárolása, illetve a terminálok üzemeltetése – nem minősülnek elfogadási szolgáltatásnak.
- (31) Fontos annak biztosítása, hogy a pénzforgalmi szolgáltatók által fizetett vagy kapott bankközi jutalékokra vonatkozó rendelkezések ne legyenek megkerülhetők oly módon, hogy a kibocsátó más módon részesül díjbevételekben. Ennek elkerülése érdekében a kibocsátó által valamely fizetési kártya-rendszernek, az elfogadónak vagy egyéb közvetítőnek fizetett vagy a kibocsátó által tőlük kapott díjak – köztük az esetleges engedélyezési díjak – „nettó ellentételezés” bankközi jutaléknak tekintendő. A bankközi jutalék kiszámításakor annak ellenőrzése érdekében, hogy nincs-e szó a szabályok kijátszásáról, a szabályozott műveletekkel kapcsolatban valamely fizetési kártya-rendszerből a kibocsátó részére fizetett valamennyi összeg és nyújtott ösztönző teljes összegét figyelembe kell venni, a kibocsátó által a fizetési kártya-rendszerbe befizetett díjakkal csökkentve azt. A számításba vett fizetett összegek, ösztönzők és díjak lehetnek közvetlenek (azaz volumenre alapulók vagy műveletspecifikusak) vagy közvetettek is (ide tartoznak többek között a marketingösztönzők, jutalmak és a bizonyos műveleti volumen eléréseért járó kedvezmények is). Az e rendelet rendelkezései esetleges megkerülésének vizsgálata során különösen számításba kell venni a kibocsátóknak a kibocsátók és fizetési kártya-rendszerek által közösen végrehajtott különleges programokból származó nyereségét, valamint a feldolgozásból, az engedélyezésből, valamint a fizetési kártya-rendszerek számára bevételeket eredményező egyéb díjakból származó bevételeket is. Az e rendelet esetleges megkerülésének vizsgálata során adott esetben – és amennyiben ezt további objektív tényezők is alátámasztják – lehetővé kell tenni annak számításba vételét is, hogy sor került-e fizetési kártyák harmadik országokban történő kibocsátására.
- (32) A fogyasztók jellemzően nincsenek tisztában azokkal a díjakkal, amelyeket az általuk használt készpénz-helyettesítő fizetési eszköz után a kereskedők fizetnek. Ugyanakkor a kibocsátók által alkalmazott számos ösztönző gyakorlat (például utazási utalványok, jutalmak, kedvezmények, visszatérítések, ingyenes biztosítások stb.) a készpénz-helyettesítő fizetési eszközök használatára ösztönözhetik a fogyasztókat, ezáltal a kibocsátók számára magasabb díjakat generálva. E hatás ellensúlyozása érdekében a bankközi jutalékokra korlátozásokat megállapító intézkedéseknek csak azokra a fizetési kártyákra célszerű vonatkozniuk, amelyek tömegtermékeké váltak, és amelyek elutasítása széles körű kibocsátásuk és használatuk miatt általános nehézséget jelent a kereskedők számára (azaz a fogyasztói betéti és hitelkártyákra). Az ágazat nem szabályozott részében a piac hatékony működésének elősegítése végett, valamint annak korlátozása érdekében, hogy az ágazat szabályozott területeiről a nem szabályozott területekre helyeződjön át az üzleti tevékenység, szükség van bizonyos intézkedések elfogadására, többek között a rendszerek és az infrastruktúra elkülönítésére, a fizető fél kedvezményezett általi befolyásolására, valamint a készpénz-helyettesítő fizetési eszközök kedvezményezett általi szelektív elfogadására vonatkozóan.

- (33) A rendszer és az infrastruktúra elkülönítése következtében valamennyi feldolgozó képes lesz versenyezni a rendszerek ügyfeleiért. Mivel a feldolgozási költség a kártyaelfogadás teljes költségének jelentős részét teszi ki, fontos, hogy az értéklánc ezen része megnyíljon a tényleges verseny előtt. A rendszer és az infrastruktúra elkülönítése alapján a kártyarendszereknek és a feldolgozóknak a számvitelt, a szervezeti felépítést és a döntéshozatali folyamataikat tekintve függetleneknek kell lenniük. Nem alkalmazhatnak megkülönböztetést például úgy, hogy kedvezményes elbánásban részesítik egymást, vagy olyan bizalmas információt szolgáltatnak egymásnak, amely nem érhető el az adott piaci szegmensben lévő versenytársaik számára, túlzott tájékoztatási követelményeket támasztanak az adott piaci szegmensben lévő versenytársaikkal szemben, kereszttámogatásban részesítik egymás tevékenységét, vagy közös irányítási rendszereket tartanak fenn. Az ilyen megkülönböztető gyakorlatok növelik a piac széttagoltságát, megnehezítik az új piaci szereplők piacra lépését, és meggátolják új, az Unió egészében működni kívánó gazdasági szereplők megjelenését, tehát hátráltatják a belső piac kiterjesztését a kártyalapú fizetések, valamint a kártyán alapuló internetes és a mobiltelefonos fizetések területén, ami a kereskedőkre, a társaságokra és a fogyasztókra nézve is hátrányos.
- (34) A fizetési kártya-rendszerek által alkalmazott rendszerszabályok és a pénzforgalmi szolgáltatók által alkalmazott gyakorlatok általában úgy vannak kialakítva, hogy a kereskedők és a fogyasztók ne értesüljenek a díjkülönbségekről, ezzel csökkentve a piac átláthatóságát, például oly módon, hogy a szabályok, illetve gyakorlatok egységes díjakat határoznak meg a különböző kártyák után, vagy nem teszik lehetővé a kereskedőknek, hogy olcsóbb márkájú kártyát válasszanak a több kártyamárkát feltüntetető kártyák esetében, illetve hogy a fogyasztókat az ilyen olcsóbb kártyák használatára ösztönözzék. Még ha a kereskedők tisztában is vannak a különböző költségekkel, a rendszerszabályok gyakran meggátolják, hogy lépéseket tegyenek a díjak csökkentése érdekében.
- (35) A különböző készpénz-helyettesítő fizetési eszközök eltérő költségekkel járnak a kedvezményezett számára: egyes eszközök drágábbak a többinél. A kedvezményezettnek lehetőséget kell adni arra, hogy a 2007/64/EK irányelvvel összhangban a fizető feleket valamely konkrét készpénz-helyettesítő fizetési eszköz használatára ösztönözze, kivéve, ha bizonyos fizetési kategóriák esetében jogszabály írja elő egy adott készpénz-helyettesítő fizetési eszköz alkalmazását, illetve ha valamely készpénz-helyettesítő fizetési eszköz nem utasítható el, mivel törvényes fizetési eszköz. A kártyarendszerek és a pénzforgalmi szolgáltatók ebben a tekintetben számos korlátozást előírnak a kedvezményezett számára, amelyekre példaként említhetők a következők: annak korlátozása, hogy alacsony összegek tekintetében a kedvezményezett visszautasíthasson bizonyos készpénz-helyettesítő fizetési eszközöket; a kedvezményezett által egy adott készpénz-helyettesítő fizetési eszköz után fizetendő díjakról a fizető félnek nyújtható információ korlátozása; illetve annak korlátozása, hogy a kedvezményezett üzletében hány, bizonyos konkrét készpénz-helyettesítő fizetési eszközöket elfogadó pénztár lehet. Ezeket a korlátozásokat el kell törölni.
- (36) Azokban az esetekben, amikor a kedvezményezett a fizető felet valamely konkrét készpénz-helyettesítő fizetési eszköz használatára ösztönzi, a kedvezményezett a fizető féltől nem kérhet díjat olyan készpénz-helyettesítő fizetési eszköz használatára, amely tekintetében a bankközi jutalékokat e rendelet szabályozza, mivel ebben a helyzetben a felár felszámítása legfeljebb korlátozott előnnyel járna, a piac pedig bonyolultabbá válna.
- (37) A minden kártya elfogadását előíró szabály olyan kettős kötelezettség, amelyet a kibocsátók és a fizetési kártya-rendszerek írnak elő a kedvezményezett számára, azért, hogy azok elfogadják egyrészt ugyanannak a márkának valamennyi kártyáját, függetlenül a szóban forgó kártyák eltérő költségeitől (a minden termék elfogadására vonatkozó kötelezettség), illetve hogy ugyanannak a márkának valamennyi kártyáját elfogadják a kártyát kibocsátó banktól függetlenül (a minden kibocsátó elfogadására vonatkozó kötelezettség). A fogyasztó érdeke, hogy azonos kártyakategória esetében a kedvezményezettek ne tehessenek különbséget a kibocsátók vagy a kártyabirtokosok között, és a fizetési kártya-rendszerek, illetve a pénzforgalmi szolgáltatók kötelezhetik erre a kedvezményezetteket. Ezért a minden kibocsátó elfogadására vonatkozó kötelezettség – amely a minden kártya elfogadását előíró szabály részét képezi – egy fizetési kártya-rendszereken belül igazolható, mivel meggátolja, hogy a kedvezményezettek különbséget tegyenek a kártyát kibocsátó egyes bankok között. A minden termék elfogadására vonatkozó kötelezettség lényegében olyan árukapcsolási gyakorlatot jelent, amelynek eredményeként az alacsony költségű kártyák elfogadását a magas költségű kártyák elfogadásához kötik. Ha a minden kártya elfogadását előíró szabály alkalmazására a minden termék elfogadására vonatkozó kötelezettségtől eltekintve kerülne sor, a kereskedők az általuk elfogadott fizetési kártyák választékát az alacsony(abb) költségű fizetési kártyákra korlátozhatnák, amiből a csökkent kereskedői költségeken keresztül a fogyasztóknak is előnye származna. Így a betéti kártyákat elfogadó kereskedők nem kényszerülnének a hitelkártyák elfogadására, azok pedig, akik elfogadják a hitelkártyákat, nem kényszerülnének arra, hogy elfogadják az üzleti kártyákat. A fogyasztók védelme, valamint a fogyasztók arra vonatkozó lehetőségének megőrzése érdekében, hogy fizetési kártyáikat a lehető leggyakrabban használják, a kereskedőket csak abban az esetben célszerű az egyazon szabályozott bankközi jutalék hatálya alá tartozó kártyák elfogadására kötelezni, ha azokat azonos márkánál és azonos kategóriában (előre fizetett kártya, betéti kártya vagy hitelkártya) bocsátották ki. Ez a korlátozás továbbá fokozottabb versenyt eredményezne azon kártyák esetében, amelyeknek bankközi jutalékait ez a rendelet nem szabályozza, mivel a kereskedők tárgyalási pozíciója erősebbé válna azzal kapcsolatban, hogy milyen feltételekkel fogadják el ezeket a kártyákat. Az ilyen korlátozások lehetőségét minimális szinten kell tartani, és csak abban az esetben célszerű azokat elfogadhatónak tekinteni, ha céljuk a fogyasztók védelmének fokozása azáltal, hogy megfelelő szintű bizonyosságot nyújtanak számukra azt illetően, hogy a kereskedők elfogadják a kártyájukat.

- (38) Célszerű lenne, ha a pénzforgalmi szolgáltatók mind műszaki, mind kereskedelmi szempontból gondoskodnának a fogyasztói és az üzleti kártyák egyértelmű megkülönböztetéséről. Fontos tehát az üzleti kártyát olyan készpénz-helyettesítő fizetési eszközként meghatározni, amely kizárólag a közvetlenül az adott vállalkozás vagy közszektorbeli intézmény vagy önálló vállalkozást működtető természetes személy számlájára terhelendő üzleti kiadások fedezésére szolgál.
- (39) A kedvezményezetteknek és a fizető feleknek megfelelő eszközökkel kell rendelkezniük a különböző kártyakategóriák azonosításához. Ezért a különféle márkáknak és kategóriáknak elektronikusan – újonnan kibocsátott kártyalapú készpénz-helyettesítő fizetési eszközök esetében pedig látható módon – azonosíthatóaknak kell lenniük az eszközön. A fizető felet továbbá tájékoztatni kell a fizető fél készpénz-helyettesítő fizetési eszközének (eszközeinek) az adott értékesítési helyen való elfogadásáról. Fontos, hogy a kedvezményezett ugyanakkor és ugyanolyan körülmények között tájékoztassa a fizető felet egy adott márka használatának korlátozásáról, mint amikor és ahogyan azt közli, hogy valamelyik márkát elfogadja.
- (40) A márkák közötti tényleges verseny érdekében fontos, hogy a használt fizetési alkalmazást a felhasználó választhassa meg, és azt ne a fizetési kártya-rendszereket, pénzforgalmi szolgáltatókat, illetve feldolgozókat is magában foglaló beszerzési piac írja elő. Ez nem gátolhatja meg a fizető feleket és a kedvezményezetteket abban, hogy amennyiben az technikailag megoldható, beállítsák az alapértelmezett alkalmazást, feltéve, hogy e választás minden egyes művelet esetében módosítható.
- (41) Annak érdekében, hogy jogorvoslati lehetőséget biztosítsanak e rendelet helytelen alkalmazása esetére, illetve arra az esetre, ha vita merülne fel a pénzforgalmi szolgáltatást igénybe vevő fél és a pénzforgalmi szolgáltató között, a tagállamoknak megfelelő és hathatós peren kívüli panasztételi és jogorvoslati eljárásokat kell létrehozniuk, vagy ezzel egyenértékű egyéb intézkedéseket kell foganatosítaniuk. A tagállamoknak meg kell állapítaniuk a rendelet megszegése esetén alkalmazandó szankciókra vonatkozó szabályokat, gondoskodniuk kell róla, hogy a szankciók hatékonyak, arányosak és visszatartó erejűek legyenek, és biztosítaniuk kell azok alkalmazását.
- (42) A Bizottságnak jelentést kell előterjesztenie arra vonatkozóan, hogy e rendelet milyen hatást gyakorol a piac működésére. Lehetővé kell tenni, hogy a Bizottság összegyűjtse a jelentés elkészítéséhez szükséges információkat, az illetékes hatóságoknak pedig szorosan együtt kell működniük a Bizottsággal az adatgyűjtés tekintetében.
- (43) Mivel e rendelet céljait, nevezetesen a kártyalapú fizetési műveletekre és a kártyán alapuló internetes és mobiltelefonos fizetésekre vonatkozó egységes követelmények megállapítását a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani, az Unió szintjén azonban e rendelet terjedelme miatt e célok jobban megvalósíthatók, az Unió intézkedéseket hozhat az Európai Unióról szóló szerződés 5. cikkében meghatározott szubsidiaritás elvének megfelelően. Az említett cikkben foglalt arányosság elvének megfelelően ez a rendelet nem lépi túl az e célok eléréséhez szükséges mértéket.
- (44) E rendelet tiszteletben tartja a különösen az Európai Unió Alapjogi Chartájában elismert alapvető jogokat és elveket, nevezetesen a vállalkozás szabadságát, a fogyasztóvédelemhez, valamint a hatékony jogorvoslatihoz és a tisztességes eljáráshoz való jogot, és azokkal összhangban alkalmazandó,

ELFOGADTA EZT A RENDELETET:

I. FEJEZET

ÁLTALÁNOS RENDELKEZÉSEK

1. cikk

Hatály

- (1) Ez a rendelet egységes technikai és üzleti követelményeket határoz meg azokra az Unióban teljesített kártyalapú fizetési műveletekre vonatkozóan, amelyek esetében mind a fizető fél pénzforgalmi szolgáltatója, mind a kedvezményezett pénzforgalmi szolgáltatója az Unióban található.
- (2) Ez a rendelet nem alkalmazandó az olyan specifikus készpénz-helyettesítő fizetési eszközökön alapuló szolgáltatásokra, amelyek csak korlátozott módon használhatók és amelyekre teljesül az alábbi feltételek egyike:
- olyan eszközök, amelyek csak a kibocsátó helyiségeiben vagy valamely hivatásos kibocsátóval közvetlen kereskedelmi megállapodásban álló szolgáltatók korlátozott körű hálózatán belül teszik lehetővé az eszköz birtokosa számára áruk, illetve szolgáltatások beszerzését;
 - olyan eszközök, amelyek csak áruk, illetve szolgáltatások nagyon szűk körének beszerzését teszik lehetővé;
 - valamely vállalkozás vagy közszektorbeli intézmény kérésére rendelkezésre bocsátott, csak egyetlen tagállamban érvényes eszközök, amelyeket egy nemzeti vagy regionális hatóság szabályoz meghatározott szociális vagy adóügyi célokból, és amelyek meghatározott áruknak, illetve szolgáltatásoknak a kibocsátóval kereskedelmi megállapodásban álló beszállítóktól való beszerzésére szolgálnak.

- (3) A II. fejezet nem alkalmazandó a következőkre:
- üzleti kártyákkal végzett műveletek;
 - készpénzfelvétel bankjegykiadó automatából vagy valamely pénzforgalmi szolgáltató pénztárából; továbbá
 - háromszereplős fizetésikártya-rendszerek által kibocsátott fizetési kártyákkal végzett műveletek.
- (4) A 7. cikk nem alkalmazandó a háromszereplős fizetésikártya-rendszerekre.

(5) Ha egy háromszereplős fizetésikártya-rendszer más pénzforgalmi szolgáltatók részére engedélyezi kártyaalapú készpénz-helyettesítő fizetési eszközök kibocsátását vagy kártyaalapú fizetési műveletek elfogadását vagy mindkettőt, vagy egy társmárka-partnerrel vagy ügynök révén kártyaalapú készpénz-helyettesítő fizetési eszközöket bocsát ki, akkor az négy szereplős fizetésikártya-rendszernek tekintendő. Belföldi fizetési műveletek tekintetében azonban az ilyen háromszereplős fizetésikártya-rendszer 2018. december 9-ig mentesíthető a II. fejezet szerinti kötelezettségek alól, amennyiben az ilyen háromszereplős fizetésikártya-rendszer keretében valamely tagállamban végrehajtott kártyaalapú fizetési műveletek értéke éves alapon nem haladja meg az adott tagállamban végrehajtott valamennyi kártyaalapú fizetési művelet összértékének 3 %-át.

2. cikk

Fogalommeghatározások

E rendelet alkalmazásában:

- „elfogadó”: az a pénzforgalmi szolgáltató, amely szerződést kötött a kedvezményezettel olyan kártyaalapú fizetési műveletek elfogadására és feldolgozására, amelyek eredménye pénzeszközök átutalása a kedvezményezett részére;
- „kibocsátó”: az a pénzforgalmi szolgáltató, amely szerződést kötött arra vonatkozóan, hogy a fizető félnek készpénz-helyettesítő fizetési eszközt szolgáltat a fizető fél kártyaalapú fizetési műveleteinek kezdeményezéséhez és feldolgozásához;
- „fogyasztó”: olyan természetes személy, aki az e rendelet hatálya alá tartozó pénzforgalmi szolgáltatási szerződések keretében saját szakmája, üzleti tevékenysége vagy foglalkozása körén kívül eső célból jár el;
- „betétikártya-művelet”: olyan kártyaalapú fizetési művelet, ideértve az előre fizetett kártyákkal végzett műveleteket is, amely nem hitelkártya-művelet;
- „hitelkártya-művelet”: olyan kártyaalapú fizetési művelet, amelynél a művelet összegét teljesen vagy részben a naptári hónapok előre meghatározott napján terhelik a fizető félre, egy előre megállapított hitelkeretnek megfelelően, kamat felszámításával vagy anélkül;
- „üzleti kártya”: minden olyan, vállalkozások, közszektorbeli intézmények vagy önálló vállalkozó természetes személyek részére kibocsátott, kártyaalapú készpénz-helyettesítő fizetési eszköz, amelynek használata az üzleti költségekre korlátozódik, amennyiben az ilyen kártyával végzett fizetés összegével közvetlenül a vállalkozás, a közszektorbeli intézmény, illetve az önálló vállalkozó természetes személy számláját terhelik meg;
- „kártyaalapú fizetési művelet”: fizetési műveletek valamilyen kártya, telekommunikációs, digitális vagy informatikai eszköz vagy szoftver segítségével való végrehajtására használt, egy fizetésikártya-rendszer infrastruktúrájára és üzleti szabályaira épülő szolgáltatás, ha annak eredménye betétikártya- vagy hitelkártya-művelet. Nem tartoznak a kártyaalapú fizetési műveletek körébe a pénzforgalmi szolgáltatások egyéb fajtáin alapuló műveletek;
- „határon átnyúló fizetési művelet”: olyan kártyaalapú fizetési művelet, amelynek esetében a kibocsátó és az elfogadó különböző tagállamban található, vagy amelynek esetében a kártyaalapú készpénz-helyettesítő fizetési eszközt olyan kibocsátó bocsátotta ki, amely az értékesítés helyének tagállamától eltérő tagállamban található;
- „belföldi fizetési művelet”: minden olyan kártyaalapú fizetési művelet, amely nem határon átnyúló fizetési művelet;
- „bankközi jutalék”: valamely kártyaalapú fizetési műveletben részt vevő kibocsátó és elfogadó között az egyes műveletek után közvetlenül vagy közvetve (azaz harmadik félén keresztül) fizetett díj. A nettó ellentételezés, illetve az egyéb kikötött díjak a bankközi jutalék részének tekintendők;
- „nettó ellentételezés”: a fizetésikártya-rendszer, az elfogadó vagy bármely más közvetítő által kártyaalapú fizetési műveletekkel vagy kapcsolódó tevékenységekkel összefüggésben a kibocsátó részére teljesített kifizetések, a neki nyújtott kedvezmények, illetve ösztönzők nettó összértéke;

12. „kereskedői díj”: a kedvezményezett által kártyaalapú fizetési műveletekkel összefüggésben az elfogadó részére fizetett díj;
13. „kedvezményezett”: az a természetes vagy jogi személy, aki vagy amely valamilyen fizetési művelet tárgyát képező pénzeszközök szándékolt jogosultja;
14. „fizető fél”: az a természetes vagy jogi személy, aki vagy amely egy fizetési számla tulajdonosa, és az adott fizetési számláról fizetési megbízást engedélyez, vagy – fizetési számla hiányában – az a természetes vagy jogi személy, aki vagy amely fizetési megbízást ad;
15. „fizetési kártya”: a készpénz-helyettesítő fizetési eszközök azon kategóriája, amely a fizető fél számára betétikártya- vagy hitelkártya-művelet kezdeményezését teszi lehetővé;
16. „fizetési kártya-rendszer”: szabályok, gyakorlatok, szabványok és/vagy végrehajtási iránymutatások egységes rendszere a kártyaalapú fizetési műveletek teljesítéséhez, amely elkülönül a működését támogató infrastruktúrától vagy fizetési rendszertől, és amely minden olyan konkrét döntéshozó szervet, testületet vagy szervezetet magában foglal, amely a rendszer működéséért felelős;
17. „négy szereplős fizetési kártya-rendszer”: olyan fizetési kártya-rendszer, amelyben a fizető fél fizetési számlájáról a kedvezményezett fizetési számlájára történő kártyaalapú fizetési műveletekre a rendszer, egy kibocsátó (a fizető fél oldalán), valamint egy elfogadó (a kedvezményezett oldalán) közvetítésével kerül sor;
18. „három szereplős fizetési kártya-rendszer”: olyan fizetési kártya-rendszer, amelyben maga a rendszer nyújt elfogadási és kibocsátási szolgáltatásokat, és a fizető fél fizetési számlájáról a kedvezményezett fizetési számlájára történő kártyaalapú fizetési műveletekre a rendszer keretében kerül sor. Ha egy három szereplős fizetési kártya-rendszer más pénzforgalmi szolgáltatók részére engedélyezi kártyaalapú készpénz-helyettesítő fizetési eszközök kibocsátását vagy kártyaalapú fizetési műveletek elfogadását vagy mindkettőt, vagy egy társmárka-partnerrel vagy ügynök révén kártyaalapú készpénz-helyettesítő fizetési eszközöket bocsát ki, akkor az négy szereplős fizetési kártya-rendszernek tekintendő;
19. „készpénz-helyettesítő fizetési eszköz”: a pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője és a pénzforgalmi szolgáltató közötti megállapodás tárgyát képező, fizetési megbízás kezdeményezésére használt, személyre szabott eszköz(ök) és/vagy eljárások;
20. „kártyaalapú készpénz-helyettesítő fizetési eszköz”: minden olyan készpénz-helyettesítő fizetési eszköz – ideértve a kártyát, a mobiltelefont, a számítógépet, illetve a megfelelő fizetési alkalmazást tartalmazó bármely egyéb technológiai eszközt is –, amely lehetővé teszi a fizető fél számára, hogy olyan kártyaalapú fizetési műveletet kezdeményezzen, amely nem a 260/2012/EU rendelet 2. cikkében meghatározottak szerinti átutalás vagy beszedés;
21. „fizetési alkalmazás”: valamilyen eszközre telepített számítógépes szoftver vagy annak megfelelője, amely lehetővé teszi kártyaalapú fizetési műveletek kezdeményezését, valamint azt, hogy a fizető fél fizetési megbízásokat adjon;
22. „fizetési számla”: a pénzforgalmi szolgáltatás egy vagy több igénybe vevőjének a nevére nyitott olyan számla, amely fizetési műveletek teljesítésére szolgál, beleértve a 2009/110/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽¹⁾ 2. cikkének 2. pontjában meghatározott külön elektronikus pénz-számlán keresztüli teljesítést is;
23. „fizetési megbízás”: a fizető fél által saját pénzforgalmi szolgáltatójának adott utasítás valamely fizetési művelet teljesítésére;
24. „pénzforgalmi szolgáltató”: az a természetes vagy jogi személy, aki vagy amely számára engedélyezett a 2007/64/EK irányelv mellékletében felsorolt pénzforgalmi szolgáltatások nyújtása, illetve akit vagy amelyet a 2009/110/EK irányelv 1. cikkének (1) bekezdésével összhangban elektronikus pénz-kibocsátónak ismertek el. A pénzforgalmi szolgáltató lehet kibocsátó, elfogadó vagy mindkettő;
25. „pénzforgalmi szolgáltatás igénybe vevője”: az a természetes vagy jogi személy, aki vagy amely fizető félként, kedvezményezettként vagy mindkét minőségben pénzforgalmi szolgáltatást vesz igénybe;
26. „fizetési művelet”: a fizető fél által vagy nevében, vagy a kedvezményezett által kezdeményezett pénzeszköz-átutalási művelet, függetlenül a fizető fél és a kedvezményezett közötti bármely mögöttes kötelezettségtől;
27. „feldolgozás”: a fizetési műveletek feldolgozására irányuló szolgáltatások teljesítése, azaz az elfogadó és a kibocsátó közötti fizetési utasítás kezeléséhez szükséges lépések végrehajtása;
28. „feldolgozó”: az a természetes vagy jogi személy, aki vagy amely fizetési műveletek feldolgozására irányuló szolgáltatást nyújt;

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2009/110/EK irányelve (2009. szeptember 16.) az elektronikus pénz-kibocsátó intézmények tevékenységének megkezdéséről, folytatásáról és prudenciális felügyeletéről, a 2005/60/EK és a 2006/48/EK irányelv módosításáról, valamint a 2000/46/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 267., 2009.10.10., 7. o.).

29. „az értékesítés helye”: a kereskedő azon helyiségének címe, ahol a fizetési művelet kezdeményezésére sor kerül. Mindazonáltal:
- a) a távértékesítések vagy a 2011/83/EU irányelv 2. cikkének (7) pontjában meghatározott, távollevők között kötött szerződések (azaz elektronikus kereskedelem) esetében az értékesítés helye annak az állandó telephelynek a címe, ahonnan a kereskedő az üzletvitelt végzi, a honlapok vagy szerverek helyétől függetlenül, és amelyen keresztül a fizetési művelet kezdeményezésére sor kerül;
 - b) abban az esetben, ha a kereskedőnek nincs állandó telephelye, akkor az értékesítés helye az a cím, amelyre vonatkozóan a kereskedő érvényes tevékenységi engedéllyel rendelkezik, és amelyen keresztül a fizetési művelet kezdeményezésére sor kerül;
 - c) abban az esetben, ha a kereskedő nem rendelkezik sem állandó telephellyel, sem érvényes tevékenységi engedéllyel, akkor az értékesítés helye az értékesítési tevékenységéhez kapcsolódó adófizetés céljára megadott levelezési cím, amelyen keresztül a fizetési művelet kezdeményezésére sor kerül;
30. „fizetési márka”: bármely olyan valószínűleg megjelenő vagy digitális név, megnevezés, jel, szimbólum vagy ezek kombinációja, amellyel jelezhető, hogy a kártyaalapú fizetési műveleteket melyik fizetési kártya-rendszer keretében hajtják végre;
31. „több kártyamárkás konstrukció”: két vagy több fizetési márka vagy azonos márkához tartozó fizetési alkalmazás feltüntetése egyazon kártyaalapú készpénz-helyettesítő fizetési eszközön;
32. „társmárkázás”: legalább egy fizetési márka és legalább egy nem fizetési márka feltüntetése egyazon kártyaalapú készpénz-helyettesítő fizetési eszközön;
33. „betéti kártya”: a fizető fél számára betétikártya-művelet – kivéve előre fizetett kártyával végzett műveletek – kezdeményezését lehetővé tevő készpénz-helyettesítő fizetési eszközök kategóriája;
34. „hitelkártya”: a fizető fél számára hitelkártya-művelet kezdeményezését lehetővé tevő készpénz-helyettesítő fizetési eszközök kategóriája;
35. „előre fizetett kártya”: a 2009/110/EK irányelv 2. cikkének 2. pontjában meghatározott elektronikus pénz tárolására szolgáló készpénz-helyettesítő fizetési eszközök kategóriája.

II. FEJEZET

BANKKÖZI JUTALÉKOK

3. cikk

Fogyasztói betétikártya-műveletekre vonatkozó bankközi jutalékok

- (1) A pénzforgalmi szolgáltatók a betétikártya-műveletekre vonatkozóan nem ajánlhatnak, illetve kérhetnek a művelet értékének 0,2 %-át meghaladó műveletenkénti bankközi jutalékot.
- (2) A belföldi betétikártya-műveletekre vonatkozóan a tagállamok:
- a) az (1) bekezdésben megállapítottnál alacsonyabb százalékos arányú műveletenkénti bankközijutalék-maximumot határozhatnak meg, és egy rögzített maximális összegben korlátozhatják a jutaléknak az alkalmazandó százalékos arány alapján kapott összegét, vagy
 - b) engedélyezhetik a pénzforgalmi szolgáltatók számára, hogy 0,05 eurót, vagy azokban a tagállamokban, amelyekben nem az euro a hivatalos pénznem, az említett összegnek 2015. június 8-án a nemzeti pénznemben megfelelő értéket – amelyet ötévente, illetve az átváltási árfolyamok valamennyi jelentős változása esetén felül kell vizsgálni – nem meghaladó műveletenkénti bankközi jutalékot alkalmazzanak. E műveletenkénti bankközi jutalékot egy 0,2 %-ot nem meghaladó százalékos maximummal is kombinálni lehet, feltéve, hogy a fizetési kártya-rendszer bankközi jutalékainak összege az egyes fizetési kártya-rendszereken belül egyik esetben sem haladja meg a belföldi betétikártya-műveletek éves műveleti összértékének 0,2 %-át.
- (3) 2020. december 9-ig a tagállamok a belföldi betétikártya-műveletekre vonatkozóan engedélyezhetik a pénzforgalmi szolgáltatóknak, hogy olyan súlyozott átlagos bankközi jutalékot alkalmazzanak, amely az egyes fizetési kártya-rendszereken belül nem haladja meg a rendszeren belüli összes belföldi betétikártya-művelet éves műveleti átlagértékének 0,2 %-át. A tagállamok a bankközi jutalék valamennyi belföldi betétikártya-műveletre alkalmazandó súlyozott átlagos maximumát alacsonyabb értékben is meghatározhatják.
- (4) A (2) és a (3) bekezdésben említett éves műveleti értékeket éves alapon, a január 1-jétől december 31-ig tartó időszakra vonatkozóan kell kiszámítani, és a következő év április 1-jétől kell alkalmazni. Az említett érték első kiszámításához alkalmazandó referenciaidőszak a (2) és (3) bekezdés alkalmazásának kezdő időpontja előtt 15 naptári hónappal kezdődik, és három hónappal előtte fejeződik be.

(5) A 13. cikkben említett illetékes hatóságoknak elő kell írniuk a fizetési kártya-rendszerek és/vagy a pénzforgalmi szolgáltatók számára, hogy az illetékes hatóság írásbeli kérésére bocsássanak rendelkezésre az e cikk (3) és (4) bekezdése megfelelő alkalmazásának ellenőrzéséhez szükséges minden információt. Ezeket az információkat a (4) bekezdés első mondatában említett referenciaidőszakot követő év március 1-je előtt kell megküldeni az illetékes hatóságnak. Minden más információt, amely lehetővé teszi az illetékes hatóságok számára, hogy ellenőrizzék e fejezet rendelkezéseinek betartását, az illetékes hatóságok írásbeli kérésére az általuk megadott határidőn belül meg kell küldeni számukra. Az illetékes hatóságok megkövetelhetik, hogy az információkat független könyvvizsgáló hitelesítse.

4. cikk

Fogyasztói hitelkártya-műveletekre vonatkozó bankközi jutalékok

A pénzforgalmi szolgáltatók a hitelkártya-műveletekre vonatkozóan nem ajánlhatnak, illetve kérhetnek a művelet értékének 0,3 %-át meghaladó műveletenkénti bankközi jutalékot. A belföldi hitelkártya-műveletek esetében a tagállamok a bankközi jutalékokra alacsonyabb műveletenkénti maximumot is meghatározhatnak.

5. cikk

Az előírások megkerülésének tilalma

A 3. és a 4. cikkben említett maximumok alkalmazása körében a bankközi jutalék részének kell tekinteni a kibocsátó által fizetési műveletekkel vagy azokhoz kapcsolódó tevékenységekkel összefüggésben a fizetési kártya-rendszertől, az elfogadótól vagy más közvetítőtől kapott valamennyi előre kikötött díjat, ideértve a nettó ellentételezést is, amennyiben azok célja vagy hatása egyenértékű a bankközi jutalék céljával vagy hatásával.

III. FEJEZET

ÜZLETI SZABÁLYOK

6. cikk

Engedélyezés

(1) Tiltott minden, Unión belüli területi korlátozás vagy azzal egyenértékű hatású szabály a fizetési kártyák kibocsátására vagy a kártyaalapú fizetési műveletek elfogadására vonatkozó engedélyezési megállapodásokban, valamint a fizetési kártya-rendszerek szabályaiban.

(2) Tiltott minden olyan előírás vagy kötelezettség, illetve ezekkel egyenértékű hatású szabály a fizetési kártyák kibocsátására vagy a kártyaalapú fizetési műveletek elfogadására vonatkozó engedélyezési megállapodásokban, valamint a fizetési kártya-rendszerek szabályaiban, amely szerint országspecifikus engedélyt vagy felhatalmazást kell beszerezni a határon átnyúló működéshez.

7. cikk

A fizetési kártya-rendszer és a feldolgozók elkülönítése

(1) A fizetési kártya-rendszerek és a feldolgozók:

- a) a számvitelt, a szervezeti felépítést és a döntéshozatali eljárásokat tekintve egymástól függetlenek;
- b) a fizetési kártya-rendszerhez kapcsolódó tevékenységek és a feldolgozási tevékenységek árát nem adhatják meg csomagárként, és az ilyen tevékenységek tekintetében nem alkalmazhatnak kereszttámogatást;
- c) semmilyen formában nem alkalmazhatnak megkülönböztetést egyrészt a leányvállalataik és a részvényeseik, másrészt pedig a fizetési kártya-rendszerek felhasználói és más szerződéses partnereik között, ideértve különösen, hogy semmilyen módon nem tehetik függővé az általuk kínált szolgáltatásokat attól, hogy szerződéses partnerük elfogad-e más általuk kínált szolgáltatásokat.

(2) Annak a tagállamnak az illetékes hatósága, amelyben a fizetési kártya-rendszer létesítő okirat szerinti székhelye található, előírhatja a fizetési kártya-rendszer számára, hogy nyújtson be az (1) bekezdés rendelkezéseinek betartását megerősítő független jelentést.

(3) A fizetési kártya-rendszereknek lehetővé kell tenniük, hogy az egyes kártyaalapú fizetési műveletek felhatalmazó és elszámoló üzenetei elkülönüljenek, és hogy azokat különböző feldolgozók dolgozzák fel.

(4) A fizetési kártya-rendszerek feldolgozási szabályai nem tartalmazhatnak területi alapú megkülönböztetést.

(5) Az Unión belüli feldolgozók nemzetközi vagy európai szabványügyi szervezetek által kialakított szabványok használatán keresztül kötelesek biztosítani a rendszerük és az Unión belüli más feldolgozók rendszerei közötti kölcsönös műszaki átjárhatóságot. Ezenkívül a fizetési kártya-rendszerek nem fogadhatnak el, illetve nem alkalmazhatnak olyan üzleti szabályokat, amelyek korlátozzák az Unión belüli feldolgozók közötti kölcsönös átjárhatóságot.

(6) Az Európai Bankhatóság (EBH) az 1093/2010/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet ⁽¹⁾ 41. cikkében említettek szerinti tanácsadó munkacsoporttal folytatott konzultációt követően szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgozhat ki, amelyekben meghatározza azokat a követelményeket, amelyeket a fizetési kártya-rendszereknek és a feldolgozóknak teljesíteniük kell e cikk (1) bekezdése a) pontja alkalmazásának biztosítása érdekében.

Az EBH 2015. december 9-ig benyújtja a Bizottságnak az említett szabályozástechnikai standardtervezeteket.

A Bizottság felhatalmazást kap az e bekezdés első albekezdésében említett szabályozástechnikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

8. cikk

Több kártyamárkás konstrukció és a fizetési márka vagy a fizetési alkalmazás megválasztása

(1) A fizetési kártya-rendszerek keretében és az engedélyezési megállapodásokban nem írható elő olyan szabály vagy azzal egyenértékű hatású intézkedés, amely a kibocsátót akadályozza vagy meggátolja abban, hogy egyazon kártyaalapú készpénz-helyettesítő fizetési eszközön két vagy több különböző fizetési márkát vagy fizetési alkalmazást tüntessen fel.

(2) A pénzforgalmi szolgáltatóval való szerződéses megállapodás megkötésekor a fogyasztó kérheti, hogy egyazon kártyaalapú készpénz-helyettesítő fizetési eszközön két vagy több különböző fizetési márka szerepeljen, feltéve, hogy a pénzforgalmi szolgáltató kínál ilyen szolgáltatást. A pénzforgalmi szolgáltatónak a szerződés aláírása előtt kellő idővel egyértelmű és objektív tájékoztatást kell nyújtania a fogyasztó számára valamennyi rendelkezésre álló fizetési márkáról, valamint azok jellemzőiről, a funkcionális jellemzőket, a költségeket és a biztonságot is ideértve.

(3) Ha a rendszerek keretében, illetve az engedélyezési megállapodásokban előírt szabályok valamely kibocsátót vagy elfogadót eltérő elbánásban részesítenek a több különböző fizetési márka vagy fizetési alkalmazás kártyaalapú készpénz-helyettesítő fizetési eszközön történő együttes feltüntetése tekintetében, azt objektív módon indokolni kell, és a megkülönböztetés nem lehet hátrányos.

(4) A fizetési kártya-rendszerek keretében nem írható elő adatszolgáltatási, díjfizetési vagy ezekkel megegyező célú vagy hatású, hasonló kötelezettség a kártyakibocsátó és -elfogadó pénzforgalmi szolgáltatók számára olyan műveletekkel kapcsolatban, amelyek lebonyolítása a rendszer fizetési márká-jelzését viselő eszközzel történik, de amelyek során az adott rendszer használatára nem kerül sor.

(5) Nem lehetnek megkülönböztető jellegűek a műveleteket valamely konkrét csatornába vagy folyamat keretében terelni szándékozó irányító elvek vagy egyenértékű intézkedések, valamint az egyéb olyan műszaki és biztonsági szabványok vagy előírások, amelyek a kártyaalapú készpénz-helyettesítő fizetési eszközökön feltüntetett két vagy több különböző fizetési márka és fizetési alkalmazás kezelésére vonatkoznak, illetve ezek nem alkalmazhatók megkülönböztető módon.

(6) A fizetési kártya-rendszerek, a kibocsátók, az elfogadók, a feldolgozók és az egyéb műszaki szolgáltatók nem illeszthetnek be a készpénz-helyettesítő fizetési eszközbe vagy az értékesítés helyén használt berendezésbe olyan automatikus mechanizmusokat, szoftvereket vagy eszközöket, amelyek a több kártyamárkát feltüntető készpénz-helyettesítő fizetési eszközök használatkor korlátozzák a fizető fél, illetve a kedvezményezett választási lehetőségét a fizetési márka, a fizetési alkalmazás vagy mindkettő tekintetében.

A kedvezményezettek továbbra is jogosultak arra, hogy olyan automatikus mechanizmusokat telepítsenek az értékesítés helyén használt berendezésbe, amely egy adott fizetési márkát vagy fizetési alkalmazást a prioritási sorrendben első helyre állít be, ugyanakkor nem gátolhatják meg a fizető felet abban, hogy felülírja a kedvezményezett által a berendezésben beállított automatikus prioritási sorrendet a kedvezményezett által elfogadott kártyakategóriák vagy kapcsolódó készpénz-helyettesítő fizetési eszközök tekintetében.

9. cikk

Az egységes kereskedői díjak tilalma

(1) Az elfogadóknak a fizetési kártyák különböző kategóriái és márkái után – amennyiben a bankközi jutalékok mértéke eltérő – egyedileg megállapított kereskedői díjakat kell ajánlaniuk, illetve felszámítaniuk a kedvezményezettjeiknek, kivéve, ha a kedvezményezettek írásban kérik az elfogadótól, hogy egységes kereskedői díjakat számítsanak fel.

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 1093/2010/EU rendelete (2010. november 24.) az európai felügyeleti hatóság (Európai Bankhatóság) létrehozásáról, a 716/2009/EK határozat módosításáról és a 2009/78/EK bizottsági határozat hatályon kívül helyezéséről (HL L 331., 2010.12.15., 12. o.).

(2) Az elfogadók a kedvezményezettekkel kötött megállapodásaikban kötelesek az egyes fizetési kártya-kategóriák és -márkák esetében alkalmazandó kereskedői díjak, bankközi jutalékok és rendszerdíjak összegére vonatkozó információkat külön-külön megadni, kivéve, ha a kedvezményezett később írásban ettől eltérő kérést nyújt be.

10. cikk

A minden kártya elfogadását előíró szabály

(1) A fizetési kártya-rendszerek és a pénzforgalmi szolgáltatók nem alkalmazhatnak olyan szabályt, amely az egyik kibocsátó által kibocsátott kártyaalapú készpénz-helyettesítő fizetési eszközt elfogadó kedvezményezetteket arra kötelezi, hogy az ugyanazon fizetési kártya-rendszer keretein belül kibocsátott más kártyaalapú készpénz-helyettesítő fizetési eszközöket is elfogadják.

(2) Az (1) bekezdés nem alkalmazandó az e rendelet II. fejezete szerinti bankközi jutalékok alá eső ugyanazon márkájú előre fizetett kártyák, betéti kártyák, illetve hitelkártyák ugyanazon kategóriájába tartozó kártyaalapú fogyasztói készpénz-helyettesítő fizetési eszközökre.

(3) Az (1) bekezdés nem érinti a fizetési kártya-rendszerek és a pénzforgalmi szolgáltatók azon lehetőségét, hogy úgy rendelkezzenek, hogy egy kártya sem utasítható el a kibocsátó vagy a kártyabirtokos személye alapján.

(4) Azok a kedvezményezettek, akik úgy döntenek, hogy nem fogadják el egy fizetési kártya-rendszer valamennyi kártyáját vagy más készpénz-helyettesítő fizetési eszközt, kötelesek erről világosan és félreérthetetlen módon tájékoztatni a fogyasztókat, azzal egyidejűleg, hogy a fizetési kártya-rendszer más kártyáinak és készpénz-helyettesítő fizetési eszközeinek elfogadásáról tájékoztatják őket. Ezt az információt jól láthatóan fel kell tüntetni az üzlet bejáratánál és a pénztárnál.

Távértékesítés esetén ezt az információt fel kell tüntetni a kedvezményezett honlapján vagy az egyéb alkalmazott elektronikus vagy mobil médiumon. Az említett információt kellő időben a fizető fél tudomására kell hozni, még azt megelőzően, hogy a fizető fél adásvételi megállapodást kötne a kedvezményezettel.

(5) A kibocsátók kötelesek biztosítani, hogy az általuk kibocsátott készpénz-helyettesítő fizetési eszközök elektronikusan – és az újonnan kibocsátott kártyaalapú készpénz-helyettesítő fizetési eszközök esetén vizuálisan is – azonosíthatók legyenek, és így a kedvezményezettek és a fizető felek egyértelműen azonosítani tudják, hogy a fizető fél milyen márkájú és kategóriájú előre fizetett kártyával, betéti kártyával, hitelkártyával vagy üzleti kártyával kíván fizetni.

11. cikk

A fizetésimód-választás befolyásolására vonatkozó szabályok

(1) Az engedélyezési megállapodásokban, a fizetési kártya-rendszerek által alkalmazott szabályokban, valamint az elfogadók és a kedvezményezettek között létrejött megállapodásokban nem szerepelhet olyan szabály, amely meggátolja, hogy a kedvezményezettek az általuk előnyben részesített valamely készpénz-helyettesítő fizetési eszköz használatára ösztönözzék a fogyasztókat. Ez a tilalom továbbá minden olyan szabályra kiterjed, amely megtiltja a kedvezményezetteknek, hogy valamely fizetési kártya-rendszer kártyaalapú készpénz-helyettesítő fizetési eszközeit másokkal szemben előnyösebb vagy kevésbé előnyös elbánásban részesítsék.

(2) Az engedélyezési megállapodásokban, a fizetési kártya-rendszerek által alkalmazott szabályokban, valamint a kártyaelfogadók és a kedvezményezettek között létrejött megállapodásokban nem szerepelhet olyan szabály, amely meggátolja a kedvezményezetteket, hogy tájékoztassák a fizető feleket a bankközi jutalékokról és a kereskedői díjakról.

(3) E cikk (1) és (2) bekezdése nem érinti a 2007/64/EK irányelvben és a 2011/83/EU irányelvben meghatározott, a díjakra, kedvezményekre és egyéb, a fizetésimód-választást befolyásoló mechanizmusokra vonatkozó szabályokat.

12. cikk

A kedvezményezett tájékoztatása az egyes kártyaalapú fizetési műveletekről

(1) Egy-egy kártyaalapú fizetési művelet teljesítését követően a kedvezményezett pénzforgalmi szolgáltatója köteles közölni a kedvezményezettel az alábbi információkat:

- a) a hivatkozást, amely alapján a kedvezményezett azonosítani tudja a kártyaalapú fizetési műveletet;
- b) a fizetési művelet összegét abban a pénznemben, amelyben azt a kedvezményezett fizetési számláján jóváírják;
- c) a kártyaalapú fizetési műveletért felszámított díjak összegét, külön feltüntetve a kereskedői díj és a bankközi jutalék összegét.

Az első albekezdésben említett információk a kedvezményezett előzetes, kifejezett hozzájárulásával márkáként, alkalmazásként, a készpénz-helyettesítő fizetési eszköz kategóriája szerint és a műveletre vonatkozó bankközi jutalékok mértéke szerint összevonhatók.

(2) Az elfogadók és a kedvezményezettek közötti szerződések úgy rendelkezhetnek, hogy az (1) bekezdés első albekezdésében említett információkat időszakosan, legalább havonta egy alkalommal kell megadni, illetve elérhetővé tenni, olyan egyeztetett formában, amely lehetővé teszi a kedvezményezett számára az információ tárolását és változatlan formában történő reprodukálását.

IV. FEJEZET

ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

13. cikk

Az illetékes hatóságok

- (1) A tagállamok kijelölik azokat az illetékes hatóságokat, amelyek fel vannak hatalmazva e rendelet végrehajtásának biztosítására, és amelyek vizsgálati és végrehajtási jogkörrel rendelkeznek.
- (2) A tagállamok már meglévő testületeket is kijelölhetnek abból a célból, hogy illetékes hatóságként járjanak el.
- (3) A tagállamok egy vagy több illetékes hatóságot is kijelölhetnek.
- (4) A tagállamok 2016. június 9-ig bejelentik a Bizottságnak ezeket az illetékes hatóságokat. Az e hatóságokat érintő bármely későbbi változást a tagállamok haladéktalanul bejelentik a Bizottságnak.
- (5) Az (1) bekezdésben említett kijelölt illetékes hatóságoknak elegendő erőforrásokkal kell rendelkezniük a feladataik teljesítéséhez.
- (6) A tagállamok előírják az illetékes hatóságaiknak, hogy hatékonyan kövessék nyomon az e rendeletben foglalt előírások betartását, és ennek részeként hiúsítsák meg a pénzforgalmi szolgáltatóknak az e rendelet megkerülésére irányuló kísérleteit, továbbá tegyenek meg minden, a rendeletben foglalt előírások betartásához szükséges intézkedést.

14. cikk

Szankciók

- (1) A tagállamok megállapítják az e rendeletben foglalt előírások megsértése esetén alkalmazandó szankciókra vonatkozó szabályokat, és megtesznek minden szükséges intézkedést, hogy biztosítsák azok alkalmazását.
- (2) A tagállamok legkésőbb 2016. június 9-ig közlik a Bizottsággal e rendelkezéseket, és haladéktalanul értesítik a Bizottságot valamennyi későbbi, ezeket érintő módosításról.

15. cikk

Egyezség, peren kívüli panasztételi és jogorvoslati eljárások

- (1) A tagállamok megfelelő és hathatós peren kívüli panasztételi és jogorvoslati eljárásokat biztosítanak – vagy egyenértékű intézkedéseket hoznak – azért, hogy rendezni lehessen az e rendelet hatálya alá tartozó kérdésekkel összefüggésben a kedvezményezettek és pénzforgalmi szolgáltatóik között felmerülő vitákat, és ösztönzik ezeket az eljárásoknak az igénybevételét. E célból a tagállamok már meglévő testületeket jelölnek ki, vagy adott esetben új testületeket állítanak fel. Gondoskodni kell arról, hogy e testületek függetlenek legyenek a felektől.
- (2) A tagállamok 2017. június 9-ig értesítik a Bizottságot e testületekről. Az e testületeket érintő bármely későbbi változásról haladéktalanul értesítik a Bizottságot.

16. cikk

Többfunkciós kártyák

- (1) E rendelet alkalmazásában azon belföldi fizetési műveletekre, amelyek a fizetési kártya-rendszer keretében nem azonosíthatók egyértelműen betétikártya- vagy hitelkártya-műveletként, a betéti kártyákra, illetve a betétikártya-műveletekre vonatkozó rendelkezések alkalmazandók.
- (2) Az (1) bekezdéstől eltérve 2016. december 9-ig a tagállamok meghatározhatnak egy, az e cikk (1) bekezdésében említett belföldi fizetési műveletek legfeljebb 30 %-át kitevő részt, amelyet a 4. cikkben meghatározott bankközjuttalék-maximum hatálya alá tartozó hitelkártya-műveletekkel egyenértékűként kell figyelembe venni.

17. cikk

Felülvizsgálati záradék

A Bizottság 2019. június 9-ig e rendelet alkalmazásáról jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak. A Bizottság a jelentésében különösen a bankközi jutalékok mértékének megfelelését, valamint a fizetésimód-választást befolyásoló mechanizmusokat (például a díjakat) értékeli, figyelembe véve a különböző fizetési módok használatát és költségét, illetve azt, hogy hány új szereplő, új technológia és innovatív üzleti modell jelent meg a piacon. Az értékelésben különösen az alábbi szempontokat kell megvizsgálni:

- a) a fizető felet terhelő díjak alakulását;
- b) a fizetési kártya-szolgáltatók és fizetési kártya-rendszerek közötti verseny mértékét;
- c) a fizető felet és a kedvezményezettet terhelő költségekre gyakorolt hatásokat;
- d) azt, hogy a bankközi jutalékok csökkenését a kereskedők milyen mértékben érvényesítik;
- e) a technikai követelményeket és azok következményeit az összes érintett félre nézve;
- f) azt, hogy a több kártyamárkás konstrukciók felhasználóbarátnak tekinthetők-e, különösen az idősek és más kiszolgáltatók felhasználók esetében;
- g) azt, hogy milyen piaci hatása van az üzleti kártyák II. fejezetből való kizárásának, összehasonlítva a felár felszámítását tiltó tagállamokban és a felár felszámítását engedélyező tagállamokban fennálló helyzetet;
- h) a belföldi betétikártya-műveletek bankközi jutalékára vonatkozó különös rendelkezések piaca gyakorolt hatását;
- i) a határon átnyúló elfogadás fejlődését, valamint annak az egységes piacra gyakorolt hatását, összehasonlítva a maximalizált jutalékú és a nem maximalizált jutalékú kártyák helyzetét annak vizsgálata érdekében, hogy lehetséges-e egyértelműen megállapítani a határon átnyúló elfogadás esetében alkalmazandó bankközi jutalékot;
- j) a fizetési kártya-rendszer és a feldolgozás szétválasztására vonatkozó szabályok gyakorlati alkalmazását, valamint azt, hogy újra kell-e gondolni a jogi szétválasztást;
- k) azt, hogy a 3. cikk (1) bekezdése által a közepes és nagy értékű betétikártya-műveletekre vonatkozó bankközi jutalékok tényleges értékére gyakorolt hatás függvényében szükséges lehet-e felülvizsgálni az említett bekezdést, és úgy módosítani az abban szereplő rendelkezést, hogy a maximális érték legfeljebb a EUR 0,07 összeg és a művelet értékének 0,2 %-át kitevő összeg közül az alacsonyabb összegnek feleljen meg.

A Bizottság szükség esetén a jelentéshez jogalkotási javaslatot mellékel, amely magában foglalhat a bankközi jutalékok felső határának módosítására irányuló javaslatot is.

18. cikk

Hatálybalépés

- (1) Ez a rendelet az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.
- (2) Ezt a rendeletet 2015. június 8-tól kell alkalmazni, a 3., 4., 6. és 12. cikk kivételével, amelyeket 2015. december 9-től kell alkalmazni, valamint a 7., 8., 9. és 10. cikk kivételével, amelyeket 2016. június 9-től kell alkalmazni.

Ez a rendelet teljes egészében kötelező és közvetlenül alkalmazandó valamennyi tagállamban.

Kelt Strasbourgban, 2015. április 29-én.

az Európai Parlament részéről

az elnök

M. SCHULZ

a Tanács részéről

az elnök

Z. KALNIŇA-LUKAŠEVICA